

FÖR EN LEVANDE OCH LÄRAKTIG SOCIALISM

Lars Rothelius

DÄRFÖR FINNS EU OCH EMU

- Den nuvarande krisen är
ingen tillfällighet.

**KOMMUNISTISKA
PARTIET**

SKRIFTSERIE FRÅN KOMMUNISTISKA PARTIET 003
UTGIVEN 2015

Lars Rothelius

DÄRFÖR FINNS EU OCH EMU

- Den nuvarande krisen är
ingen tillfällighet.

*Texten bygger på två artiklar som publicerades i
Proletären nr 32 & 33 i augusti 2002.*

"EG KOMMER ATT MEDFÖRA DE MEST dramatiska förändringarna för Sverige på 100 år ja kanske någonsin. Följden blir omfattande neddragningar inom offentlig sektor, frysta transfereringar och privata lösningar inom samhällsservicen."

Så sade det svenska monopolkapitalets grand old man Peter Wallenberg 1992. Karlen visste vad han talade om. Ett år tidigare hade Ingvar Carlsson på monopolens uppdrag överlämnat Sveriges ansökan om medlemskap i Europeiska Gemenskapen till ordförandelandet Hollands premiärminister Ruud Lubbers. Vid den högtidliga ceremonien i Haag deltog naturligtvis EG-kommissionens dåvarande ordförande den franske socialdemokraten Jacques Delors.

Vid den officiella ceremonien höll sig Wallenberg och övriga monopolkapitalister diskret i bakgrunden, väl medvetna om sin roll i det smutsiga spelet. Att det var de som beslutat att Sverige skulle med i EU, som på den tiden fortfarande hette EG, står höjt över allt tvivel. Fram till 1990 ansågs Sveriges deltagande uteslutet, det var knappt ens satt under diskussion. Under den dittillsvarande efterkrigstiden hade socialdemokraterna dominerat svensk politik. Folkhemsbygget skedde på mandat från arbetarklassen men också i samförstånd med monopolkapitalet. Inte ens sex borgerliga år förmådde ändra inriktningen på politiken.

Kapitalets offensiv

Då på sjuttioalet beslutade de svenska kapitalisterna att det var dags att ändra denna tingens ordning. Stärkta av de gigantiska profiter som vanns genom den ökande utsugningen av arbetarklassen, en utsugning som underlättades av socialdemokratins allt öppnare klassamarbete under femtio- och sextiotalen, och skrämda av arbetarklassens självständiga strejkrörelse under sjuttioalet, som utlöstes med gruvstrejken vid decenniets ingång, beslutade monopolkapitalet att det var dags att ta kommandot över politiken.

Målet var det som Wallenberg så öppenhjärtligt beskrev, att driva tillbaka arbetarklassens levnadsvillkor i syfte att kraftigt öka profiterna. Men inte bara det, för att säkra sina intressen för framtiden ville kapitalisterna ha mer makt, makt över politiken. Allt detta sammanföll med den utveckling som pågick inom det dåvarande EG. Nu skulle Sverige med på tåget.

Idén planterades hos politikerna, enkannerligen socialdemokraterna, vars medverkan var och är nödvändig för att garantera parlamentarisk bärighet. Men saken diskuterades aldrig offentligt. Helt i enlighet med EG/EU:s hela karaktär. EU är ingen demokrati, kan inte vara en demokrati, inte ens borgerlig. En överenskommelse mellan kapitalisterna om att organisera reaktionen kan inte underställas demokratisk debatt.

Det svenska inträdet

Hösten 1990 utbröt en valutakris i Sverige. Trots att den inte var särskilt allvarlig tog den socialdemokratiska regeringen detta som intäkt för att sy ihop ett av 90-talets många krispaket. Precis som vanligt innehöll detta krispaket nedskärningar i de offentliga utgifterna, men det viktigaste den här gången var att finansminister Allan Larsson gav "en klar signal till näringslivet om att regeringen nu är för ett svenskt medlemskap i EG".

Därav Wallenbergs självsäkra deklARATION om "de mest dramatiska förändringarna" av politiken vars praktiska konsekvenser vi alla här närvarande har känt in på bara skinnet de senaste tio åren. Massarbetslöshet, avregleringar, gigantiska hyreshöjningar, kris i skola vård och omsorg, privatiseringar, ökande avgifter för arbetarklassen och motsvarande skattesänkningar för överklassen, ökande polarisering och segregering av samhället, utarmning av glesbygden, en omfattande företagslakt och företagsflykt till utlandet.

Denna råa kapitalistiska överklasspolitik, som på så kort tid sopat undan årtionden av förbättringar av arbetarklassens och folkets levnadsvillkor och vidgat klassklyftorna till ett gap fullt jämförbart med tillståndet under socialismens barndom kring det förra sekelskiftet, hade inte varit möjlig utan EU. Den hade heller inte varit möjlig utan socialdemokratins medverkan därför att EU är en gigantisk bluff där kapitalisternas flyttar fram sina positioner under demokratisk täckmantel med de existerande politiska partiernas politiker som verktyg.

Men så ser inte den officiella historieskrivningen ut. I skolor och massmedia beskrivs EU:s framväxt istället som ett fredsprojekt. Så här kan det låta:

Vid andra världskrigets slut låg Europa i spillror. Strävan efter att säkra en varaktig fred födde tankar om ett nära och fast samarbete mellan de krigströtta länderna. Då lade Frankrikes utrikesminister Robert Schuman fram förslaget om Europeiska kol- och stålunionen. Tanken var att en gemensam och överstatlig kontroll av de basindustrier som var själva grunden till militär kapprustning skulle omöjliggöra ett nytt krig mellan medlemsländerna, i synnerhet mellan ärkerivalerna Tyskland och Frankrike. Under loppet av sjuttio år hade Frankrike invaderats av den tyska armén tre gånger: 1870, 1914 och 1940. Ur Kol- och stålunionen bildades EG 1957.

Detta är en minst sagt ytlig och förljugen borgerlig historieskrivning. Den historiska bakgrunden går betydligt längre tillbaka och den är intimt förbunden med den tyska imperialismens uppkomst och utveckling. Redan på 1890-talet, då de stora tyska koncernerna bildades, uppstod tanken på ett Europas Förenta Stater. Skälet var att dessa monopolföretag hade blivit så stora att deras behov av råvaror, marknader och investeringsutrymme inte tillfredsställdes inom det egna landets gränser.

Propagandan om Europas Förenta Stater intensifierades när de tyska krigsmaskinen 1914 rullade väster- och österut. Lenin var klar över karaktären på

en sådan sammanslutning:

"Europas Förenta Stater är möjliga som en överenskommelse mellan de europeiska kapitalisterna ... om vad? Endast om hur de gemensamt ska kväva socialismen i Europa, gemensamt försvara de rövade kolonierna ..."

Med Tysklands nederlag och upprättandet av Sovjetunionen dog tanken på att med politiska och militära medel förverkliga Europas Förenta Stater. Återstod ekonomiska medel. Redan 1925 hade det tyska industriförbundet föreslagit upprättandet av en europeisk tullunion. Med nazisterna fick tanken ny näring. På 40-talet publicerades i Tyskland boken "Det nya Europa" med förord av Hitler själv. Redan 1936 hade han förklarat att "de europeiska folken utgör nu en gång för alla en familj i denna världen" och Hitler lade här särskild vikt vid "det ekonomiska samarbetet".

Den tyska imperialismens försök att med militära medel åter skapa en europeisk hegemoni dog på slagfältet i Stalingrad. Efter andra världskriget återupptogs Europatanken. I ett tal i Zürich 1947 förslog Winston Churchill bildandet av Europas Förenta Stater, fransk-tyskt samarbete och ett Europaråd. Men England hade förlorat sin forna dominans och fram trädde USA som den dominerande världsmakten bland de kapitalistiska segermakterna.

USA tar ledningen

Till skillnad från det förödda Europa hade USA en intakt produktionsapparat som omställd till civil produktion snabbt kunde producera ett jättelikt överskott av varor och kapital. Industriproduktionen i USA var vid denna tid mer än dubbelt så stor som i de västeuropeiska staterna tillsammans. USA:s kapitalister utnyttjade naturligtvis detta. Marshallplanen blev verktyget med vilket USA säkrade sin hegemoni över det kapitalistiska Europa.

Marshallhjälpen, som fick sitt namn efter USA:s dåvarande utrikesminister, var förenad med villkor som gav USA kontrollen över både handel och statsfinanser i mottagarländerna, samtidigt som de öppnades för amerikansk kapital. Förutom ekonomiska så fanns det också politiska orsaker bakom USA:s satsningar i Västeuropa, kommunismen skulle stoppas.

Socialismen i Europa hade stärkts genom Sovjetunionens seger över Tyskland på slagfältet och upprättandet av Folkdemokratierna. Hela Europas arbetarklass hade radikaliserats. Den andra stora segermakten i världskriget, det hungrigt imperialistiska USA var den kraft som kunde rida spärr mot detta.

Genom USA:s spionorganisation CIA kanaliserades stora penningssummor till särskilt den socialdemokratiska högerfalangen i alla västeuropeiska länder. Stridbara arbetare registrerades och rensades ut ur fackföreningarna. Konkurrerande fackföreningar byggdes upp. Det kalla kriget inleddes.

I Sverige minns vi från denna tid statsminister Tage Erlanders ord: "Vi ska

göra varje fackförening till ett slagfält mot kommunismen." Hans efterträdare Olof Palme var en tid ordförande för det CIA-finansierade Sveriges Förenade Studentkårer.

Bakom USA:s politiska och ekonomiska offensiv låg tanken att stärka Väst-europa och skapa en barriär mot socialismen. Ett av villkoren förknippade med Marshallpengarna var att mottagarländerna skulle delta i den ekonomiska blockad som USA inledde mot Sovjetunionen. Ett led i detta var också bildandet av försvarsalliansen NATO 1949.

Det var USA som drev fram bildandet av en gemensam europeisk marknad, det som senare utvecklades till dagens EU, främst därför att det utgjorde en stor avsättningsmarknad för USA:s kapitalistiska monopolföretag. Den stockkonservative brittiske realpolitikern Winston Churchill konstaterade sakligt att: "Ingenting annat än fruktan för Stalin kunde ha fört idén om ett förenat Europa från fantasiernas värld till spjutspetsen av det moderna politiska tänkandet."

Mot den röda flodvågen

Han fick medhåll i sin syn på vikten av ett förenat Europa från en annan minst lika reaktionär politiker, Västtysklands första förbundskansler Konrad Adenauer, som i sina memoarer förklarade: "För att kunna bli en fördämning mot den röda flodvågen måste Europa enas Europa – inklusive ett fritt Tyskland."

Adenauer gjorde allt för att snabbt återupprätta det ockuperade Västtysklands auktoritet. I samtal med västmakternas överkommisariater framhöll han att de tyska nazistiska generalerna till skillnad från sina amerikanska, franska och brittiska kollegor faktiskt hade verklig erfarenhet av strider mot den Röda Armén:

"Jag bad dem därför överväga om det inte skulle vara klokt att dessa experter ... togs i anspråk av de auktoritativa västallierade militära myndigheterna", skrev Adenauer, denna av västmakterna handplockade tyske politiker 1950. Man tror knappt sina ögon!

1946, bara ett år efter krigsslutet, skapades Europarörelsen, en internationell påtryckarorganisation med exilpolacken dr Joseph Rettinger som drivande kraft.

Tillsammans med Winston Churchill och Belgiens socialdemokratiska premiärminister Spaak reste Rettinger till USA och de utverkade hundratusentals dollar som kanaliserades från CIA till Europarörelsen mellan åren 1949 och 1953.

Kol- och stålunionen

1948 kallade så samma Rettinger, tillsammans med Belgiens utrikesminister

Paul van Zeeland och chefen för livsmedelsmonopolet Unilever Paul Rijkens, till en Europakongress i Haag där deltagare från 19 länder ställde sig bakom ett manifest för Europas politiska och ekonomiska enande. Här deltog naturligtvis konservativa politiker som Winston Churchill och Konrad Adenauer och fransmannen Jean Monet som 1952 blev EG:s föregångare, Kol- och Stålunionens första president, men också en ung Francois Mitterand, som senare skulle bli Frankrikes första socialdemokratiska president.

Redan 1943 hade Jean Monnet lanserat tanken på att de västeuropeiska länderna efter krigsslutet skulle bilda Europas Förenade stater. Konrad Adenauer var en tillskyndare av detta. 1950 uttalade Tysklands då nyvalde förbundskansler följande tanke:

"Ett federalt Europa kommer att bli en tredje kraft ... Tyskland har återigen blivit en faktor som andra måste räkna med ... Om vi européer koloniserar Afrika skapar vi på samma gång en försörjare av råvaror till Europa."

Detta var ljuv musik i de revanschistiska tyska monopolkapitalisternas öron, men det skulle dröja ett drygt halvt sekel innan Adenhauers dröm gick i uppfyllelse. Genom dagens EU är Tysklands kapitalister på god väg att åter kunna skicka tyska trupper på koloniala krigsuppdrag.

Under åren kring 1950 pågick ett febrilt arbete i kalla krigets skugga för att påskynda Västeuropeiska enhetssträvanden. USA:s motiv för att gynna den processen var dels att genom Marshallplanen garantera sina kapitalisters fria tillgång till marknaderna i Europa, och samtidigt permanenta Tysklands och Europas delning som ett skydd mot socialismen.

Mot nationalstaten

Frankrikes utrikesminister, Robert Schuman, lade fram en hemlig plan för kraftiga strukturomvändningar, i klartext nedskärningar inom den europeiska tunga industrin, som ledde till skapande av Kol och stålunionen. Här grundlades det framtida EG/EU när sex länder Frankrike, Västtyskland, Belgien, Holland, Luxemburg och Italien skrev på avtalet 1952.

Enligt Schuman-planen skulle Storbritannien delta, men den konservativa brittiska regeringen vågade inte utmana arbetarklassen och vägrade därför att lämna ifrån sig bestämmanderätten över gruv- och stålindustrin. Det skulle dröja tre årtionden innan en annan konservativ brittisk regering under Margaret Thatcher vågade ta striden om kolgruvorna. En strid som blev lång och hård men som tyvärr ändade i ett bittert nederlag för gruvarbetarna, ja för hela den brittiska arbetarklassen.

Åter till femtiotalet så var Kol och stålunionen början till ett federalt översatligt enande av Europa. De sex medlemsstaterna överlät rätten att besluta i frågor rörande produktion och handel med kol och stål till den nya organisationen. Ett verkställande organ, den höga myndigheten inrättades. Embryot

till EU-kommissionen. Dess ledamöter var självständiga i förhållande till regeringarna och gavs full insyn i medlemsländernas kol- och stålsektorer. Nu bildades också ett ministerråd, en politisk "kontrollinstans" och en församling bestående av representanter från ländernas parlament. Så grundlades redan för femtio år sedan de maktstrukturer som styr dagens EU.

Britterna och de skandinaviska länderna ville gå en annan väg för samarbetet i det kapitalistiska Västeuropa och förespråkade frihandelsavtal på traditionell mellanstatlig grund, där varje nation är suverän att fatta sina egna beslut.

Robert Schuman och hans anhang hade mycket klart för sig att Kol- och stålunionen bara var en början på nedbrytandet av nationalstaternas suveränitet. I ett brev till Adenauer skrev Schuman:

"Vårt anbud är att betrakta som ett första steg mot en europeisk förbundsstat." De europeiska monopolkapitalisterna jublade över de kraftigt ökande profitterna som skulle bli följderna när kol- och stålproduktionen kunde koncentreras. Naturligtvis närde de liknande förhoppningar för all kapitalistisk verksamhet.

Nu tillkom också Bilderberg-gruppen i maj 1954, en hemlig sammanslutning för överläggningar mellan ett 70-tal ledande monopolkapitalister, bankirer och industrimän, samt politiker från båda sidorna av Atlanten. USA:s främste företrädare var David Rockefeller. Hollands prins Bernhard var värd för mötet och pengarna kom från bland annat Unilever och CIA. Högst på dagordningen stod skapandet av EG.

Sekretessen var rigorös men USA:s tidigare Bonn-ambassadör George McGee har senare berättat att "Romfördraget, som skapade den Gemensamma Marknaden, tog form vid Bilderberg-mötena."

Hett kallt krig

Även på det militärpolitiska området skedde enanden. Nato bildades 1949 på USA:s initiativ som en aggressiv pakt riktad mot socialismen i allmänhet och Sovjetunionen i synnerhet. Ett annat skäl var återupprättandet av en västtysk armé, ett krav från det västtyska monopolkapitalet. Efter kriget var segerramakerna eniga om att Tyskland skulle avväpnas. Hitlerarmén upplöstes också och dess överlevande soldater internerades, i många fall i årtal.

Nu kom det allt hetare kalla kriget väl till pass för de revanschistiska västtyska kapitalister och militärer som ofta bara bränt sina bruna skjortor och krängt på sig den nya tidens amerikanska nylonskjortor. Redan ett år efter NATO:s bildande föreslog USA:s utrikesminister Dean Acheson att västtyska divisioner skulle bildas och ingå i NATO.

Förslaget förbådade vad som komma skulle, se på Tysklands roll i 1990-talets konflikter på Balkan och i den framväxande EU-armén. Men tanken

var för tidigt väckt. Med Hitlertysklands anfallskrig i färskt minne tvekade de flesta NATO-länderna men tänkte ändå böja sig för USA. Frankrike sade nej och förslaget föll.

Militärt samarbete

Men de självständiga fransmännen ville också balansera den nya kapitalistiska supermakten USA och fram växte ett militärsamarbete som 1954 ledde till skapandet av VEU, Västeuropeiska unionen. Denna försvarsallians knöts tätt till NATO och de banden finns ju fortfarande kvar nu när VEU håller på att avvecklas till förmån för den nya EU-armén. Intressant är att VEU från början gavs en federal karaktär med politiska institutioner av samma karaktär som Ekonomiska Gemenskapens. I och med VEU så upptogs Västtyskland fullt ut i NATO.

Romfördraget, skapandet av EG eller EEC som det hette på den tiden, blev nästa steg. Det trädde i kraft 1958 och en central person vid utarbetandet av fördraget var Paul-Henri Spaak, Belgisk utrikesminister, socialdemokrat och en av drivkrafterna inom den kapitalistiska Bilderberg-gruppen.

Aldrig tidigare hade suveräna stater gått samman i ett så omfattande samarbete. Romfördraget ställde upp mål som kräver att ett stort antal nationella lagar ersätts av gemensam lagstiftning.

Syftet med EG var att upprätta en gemensam marknad med fri rörlighet över gränserna för varor, tjänster, kapital och personer. Organisationen byggdes efter förebild från Kol- och Stålunionen. Och nu utformades den odemokratiska beslutsordning som institutionaliserats i dagens EU.

Besluten skulle fattas av ministerrådet. Från början krävdes enhällighet, men redan nu beslöts om en framtida successiv övergång till majoritetsbeslut. Kommissionen skulle vara fri från varje nationell bindning, parlamentet var inte direktvalt utan bestod de första tjugo åren av utvalda ledamöter från de nationella parlamenten. Överstatligheten betonades genom domstolen som fick makt att utveckla en egen rättsordning.

Federal strävan

De uttalade politiska målen var ännu vaga, "att lägga grunden till en fastare sammanslutning mellan de europeiska folken". Däremot betonades det ekonomiska samarbetet: att liberalisera handeln och skapa en tullunion, att införa en gemensam jordbrukspolitik att samordna den ekonomiska politiken och avskaffa alla hinder för den fria rörligheten för kapital, tjänster, varor och arbetskraft.

Och redan från början fanns den strävan till federalism, till en politisk union, som hela tiden varit drivkraften i de kapitalistiska enhetssträvanden i Europa sedan 1890-talet.

Det var en tysk som formulerade saken, kommissionens förste ordförande

Walter Hallstein. Han lanserade en doktrin enligt vilken EG skulle utvecklas som en trestegsraket: först tullunion, sedan ekonomisk union och sist en politisk union.

Kapitalet tar tillbaka förlorad mark

Vid andra världskrigets slut var det europeiska kapitalet, inte minst det tyska, litet, tillbakapressat och luggslitet. Nu var det Förena Staternas kapitalister som var på hugget, vilket syntes genom att USA:s investeringar i Europa ökade mycket kraftigt.

Med skapandet av EG gavs Europas monopolkapitalister medlet att ta tillbaka förlorad mark. Så här formulerades detta i paragraf 2 i EG:s målsättning:

"Gemenskapen har till uppgift att genom upprättandet av en gemensam marknad och genom successivt ömsesidigt närmande av medlemsstaternas ekonomiska politik skapa förutsättningarna för en harmonisk utveckling av det ekonomiska livet inom gemenskapen som helhet, och möjliggöra fortlöpande och samordnat framåtskridande, en ökad stabilitet, en successiv stegring av levnadsstandarden samt allt intimare relationer mellan de anslutna staterna."

Men förverkligandet gick trögt. Rivaliteten mellan medlemsländernas politiker och monopolkapitalister var starka och höll på att slå sönder drömmen om ett Europas Förenade Stater. Fortfarande i början av 1980-talet hade bara en bråkdel av fördragets planer realiserats. EG var i stort sett bara en tullunion.

Under 1970-talet hade EG-ländernas ekonomi stagnerat, betydligt mer än de övriga imperialistiska ländernas. Arbetslösheten femdubblades till fantastiska 15 miljoner arbetslösa i mitten av 1980-talet. Krisen och den allt större konkurrensen med USA och Japan krävde att monopolkapitalisterna i Europa gick samman.

EG hade utvidgats på sjuttioalet med Storbritannien, Danmark och Irland och på åttioalet med Spanien, Portugal och Grekland. Monopolkapitalet insåg att med större enighet skulle de kunna bilda världens största hemmamarknad med 320 miljoner invånare att jämföra med USA:s 250 miljoner och Japans 120 miljoner.

Nationella bojor

För att uppnå en för dem nödvändig strukturrationalisering, arbetsfördelning och kapitalkoncentration måste de nationella bojorna sprängas. Men storföretagen kunde inte själva undanröja dessa hinder. Det krävdes politiska beslut och EG/EU utgör den institutionella ram som de transnationella monopolerna behöver. Därför formulerade de krav på politikerna. Det gällde inte bara de monopolkapitalister som verkade inom EG, utan också de svenska

och övriga västeuropeiska länders kapitalister som stod utanför EG.

Vid denna tid var Volvochefen Per Gyllenhammar den jämte Wallenberg mest framträdande representanten för det svenska monopolkapitalet. I en artikel i Dagens Nyheter 1980 krävde Gyllenhammar en omfördelning av samhällets resurser till förmån för exportindustrin. Skatterna måste sänkas och de offentliga utgifterna skäras ner. Det skulle skapas utrymme för "frivilliga insatser" inom sjukvård och socialvård och föräldrarna uppmanades att ta mer aktiv del i skolans arbete för att "avlasta dess budget."

Att torgföra dessa åsikter offentligt var då, för över tjugo år sedan, nästan som att svära i kyrkan. Få, om ens några, arbetare och vanliga löntagare tog notis om Gyllenhammars idéer. Riksdagspartierna reagerade inte offentligt. Borgarna reagerade, men de var splittrade och oförmögna att genomdriva kapitalisternas önskemål. Sossarna fikade efter makten och då hade det varit omöjligt att gå till val på Gyllenhammars program.

Men frågan är om ändå inte öronen spetsades i det socialdemokratiska högkvarteret när Gyllenhammar talade. För efter sossarnas segerval 1982 påbörjades så smått den ekonomiska förändring som ledde fram till Sveriges medlemskapsansökan till EG/EU, som jag inledningsvis skisserade.

Round table visade vägen

Och idag vet vi bättre. På punkt efter punkt har Volvochefen fått gehör. In på bara kroppen har svenska folket fått känna på genomförandet av just den kapitalistiska EG/EU-politik som Gyllenhammar torgförde i DN 1980.

Några år senare, sedan sossarna återtagit makten, var Pehr Gyllenhammar en av de 27 toppdirektörer från Västeuropas monopolföretag som bildade kapitalistklubben European Round Table, ERT.

Initiativtagare var den belgiske kapitalisten och dåvarande EG-kommissionären Etienne Davignon och FIAT-chefen Umberto Agnelli. Organisationen bildades i det uttryckliga syftet att gå förbi de demokratiska beslutsprocesserna och Pehr Gyllenhammar utsågs till ERT:s första ordförande.

Gyllenhammar var sedan länge medlem av den internationella rådgivande kommittén vid Chase Manhattan bank, en kommitté som leddes av två av Förena Staternas mest betydande monopolföreträdare, kapitalsten David Rockefeller och politikern Henry Kissinger. Där fanns också Wisse Dekker, chef för monopolföretaget Philips och Boschchefen Hans L Merkle.

Wisse Dekker som 1988 övertog ordförandeskapet i Round Table förklarade inför gruppens bildande:

"Om vi väntar på att våra regeringar ska göra något får vi vänta länge. Man kan inte låta sig bindas helt och hållet av politiker. Industrin måste ta initiativet. Det finns ingen annan väg."

Gyllenhammar spädde på:

"Det som är nytt med denna klubb är att vi inte är någon vanlig påtryckarorganisation. Vår strategi är handlingsinriktad, inte någon bön om hjälp."

Sagt och gjort. Det första Round Table-gruppen gjorde var att författa en skrivelse till EG-kommissionen om vikten av "harmonisering" av lagstiftningen om kapitalrörelser och aktiebolag, miljöbestämmelser, kommunikation med mera.

Skrivelsen var utformad som en konkret plan benämnd Europe 1990. Philipschefen Dekker höll i pennan och efter bearbetning antogs planen redan 1985 som EG:s vitbok om den inre marknaden.

Vitboken blev vapnet för att avskaffa alla hinder för rörelser över gränserna av varor, tjänster kapital och arbetskraft, det som varit målet men ej kunnat genomföras ända sedan Romfördraget skrevs. Den enda ändringen gentemot Dekkers Round Table-plan var att EG:s Vitbok slog fast att den inre marknaden skulle vara förverkligad vid utgången av 1992.

Den inre marknaden skärpte utsugningen av arbetarklassen. Kapitalets rätt blev lag. Skillnader i löner, arbetstid, sociala förmåner anställningstrygghet, allt som för företagen är kostnader ska med tiden anpassas till lägsta nivå.

Mer än femton års erfarenhet visar att sedan Round Table-direktörerna lanserade vitboken 1985 har den ekonomiska politiken i alla västeuropeiska länder utvecklats i nyliberal riktning. Med kapitalisterna som blåslampa påskyndades utvecklingen mot allt större enighet inom EG, mot en ekonomisk men också en politisk union.

Något förenklat, men i grunden korrekt, kan man säga att kapitalisterna i Round Table producerade planerna och politikerna i EG genomförde dem.

1984 kom ERT programmet "Missing Links" som krävde en fast förbindelse över engelska kanalen, Scan Link med fast motorvägs- och järnvägsförbindelse Hamburg-Oslo samt höghastighetståg i ett gemensamt nät. Syftet var att underlätta övergången till det japanska "just in time"-systemet där lagren finns på transportfordonen.

Politisk union

Mycket av detta är idag genomfört. Det följdes upp av rapporter snart sagt varje år. I en av dessa, "Need for Renewing Transport Infrastructure in Europe", från 1989 kritiserades kommissionen. Rapportens huvudförfattare FIAT-chefen Agnelli skrev bland annat att "Kommissionen har inte lyckats uppnå något betydande bidrag till att främja systemlösningar för transporter i Europa". Några veckor senare beslöt EG-kommissionen att satsa 460 miljarder kronor på direktörernas trafikprojekt.

Under denna tid utvecklades EG politiskt mot mera union. 1986 under-tecknades Enhetsakten. Här gavs EG möjlighet att fatta majoritetsbeslut på flera områden bland annat jordbruk, handel och nästan allt som rör den inre

marknaden.

Majoritetsbeslut blev det normala. När kravet på enhälliga beslut slopas så flyttas makten från den nationella nivån, från de valda parlamenten, till beslutsfattarna i Bryssel. Mindre demokrati alltså! Nu togs också beslut om mera utrikespolitiskt samarbete.

Och Round Table arbetade oförtrutet vidare. Samma år som EG antog Enhetsakten kom monopolkapitalisterna med nästa kravlista i planen "Making Europe Work". Det var en frontalattack mot arbetarklassens levnadsvillkor. Mycket av förslagen är genomförda i vårt land. Kring andra ser vi uppblåsande klasstrider.

Några huvudpunkter:

Marknadsanpassa lönerna! Lagstadgade minimilöner. Centrala löneavtal ska bort. Löneskillnaderna ska öka. Särskilt viktigt är att få ner ungdomslönerna.

Direktörerna krävde vidare att EG skulle luckra upp anställningstryggheten. Företagen ska ges utrymme "att erbjuda ett brett spektrum av tillfälliga anställningskontrakt".

Vidare: Avskaffa normalarbetsdagen! "Det finns ett stort utrymme för flexibla arbetstider, så länge företagen inte förväntas bära större kostnader till följd av denna."

Och Philipsdirektören Wisse Dekker, ständigt denne Dekker skulle man kunna säga för att travestera Ture Svencion, krävde att politikerna ska "göra sig av med regler och föreskrifter. De måste släppa lite på den sociala tryggheten."

Och så som politikerna sedan dess har släppt!

Alla politiska fördämningar har öppnats. I dagens EU är direktörernas ord lag för politiker och beslutsfattare. Eller som vi kommunister brukar säga: EU är lagstadgad moderatpolitik, här i Sverige genomförd av socialdemokraterna i regeringsställning.

Round Table har på senare utvidgat direktörskretsen betydligt och flyttat sitt högkvarter från Paris till Bryssel. Från Sverige ersattes först den överspelade före detta Volvochefen Gyllenhammar av de svenska monopolkapitalisternas förgrundsfigurer på 1990-talet, Ericssonbossen Lars Ramqvist och ABB-chefen Percy Barnevik, båda Wallenbergs män. Sedan även dessa fiffelfigurer spelat ut sin roll är det numera volvochefen Leif Johansson och Marcus Wallenberg själv som representerar det svenska monopolkapitalet i ERT.

Naturligtvis var det Round Table som utarbetade planen för utvidgningen av EU till nuvarande femton medlemsstater. Direktörerna har lagt planen för östutvidgningen och det var monopolkapitalisterna som initierade den monetära unionen EMU.

Maastrichtavtalet

Med Maastrichtavtalet 1992, där EMU ingår, omvandlades EG till EU. Några av de viktigaste besluten:

- Målet att skapa en union slog slutgiltigt och otvetydigt fast.
- Upprättandet av EMU, med gemensam centralbank och valuta.
- Principbeslutet om gemensam, gränskontroll, det som blivit Schengen.
- Unionsmedborgarskap infördes.
- Ökat inflytande för EU-parlamentet
- Införandet av en gemensam säkerhets- och utrikespolitik.

Maastrichtavtalet var ett stort steg i federal riktning. Sedan dess har EU snabbt utvecklats ytterligare mot en union av liknande typ som USA. Inte minst tydligt är detta vad gäller utrikespolitiken och det militära samarbetet, där Sveriges regering idag har övergett den alliansfria politik som hållit oss utanför väpnade konflikter sedan tidigt 1800-tal.

Efter Maastricht var den viktigaste frågan för monopolet införandet av EMU:s tredje steg, den gemensamma valutan. En fråga som ju ännu inte är slutgiltigt avgjord för Sveriges del. Räkna med att den utlovade folkomröstningen kommer att bli en huvudfråga som vi kommunister tvingas ta tag i kanske redan före nästa årsskifte.

Round Table har naturligtvis haft mer än ett finger med i det smutsiga spelet kring EMU. En kärna inom det europeiska kapitalet ansåg EMU-frågan vara så viktigt att de för detta ändamål redan 1987 bildade en ny lobbyorganisation AMUE, Association för the Monetary Union in Europe.

Bakom bildandet av AMUE stod fem storföretag som också var bland de mest aktiva i ERT: Fiat, Philips, Rhône-Poulenc, Solvay och Total. Organisationen förste ordförande blev, gissa vem? Jo, naturligtvis vår gamle bekante Philipschefen Wisse Dekker som då var ordförande för Round Table. AMUE:s nuvarande ordförande är fd EU-kommissionären Etienne Davignon.

AMUE är numera verksamt i alla 15 EU-länder och huvudkontoret ligger i Paris. 400 företag med 9 miljoner anställda är medlemmar i lobbyorganisationen. Medlemmar är också såväl industriförbunden som arbetsköparnas sammanslutningar i ett flertal EU-länder, liksom deras europeiska huvudorganisation UNICE vars ordförande Francois Perigot sitter i AMUE:s styrelse.

Ende svensk i styrelsen är förstås ännu en Wallenbergare, denna gång heter han Jakob och svenska medlemsorganisationer är Svenskt Näringsliv, Volvo och SE-banken.

Kapitalets lobbygrupper har närmast obegränsade resurser. Skillnaden mot EU/EMU-motståndarna är så stor att den knappast är mätbar. I sitt lobbyarbete för euron har AMUE enligt egna uppgifter sedan slutet av 1980-talet genomfört mer än tusen konferenser och seminarier. Man sammanförde tjänstemän från EU-kommissionen och från olika EU-länder, och då särskilt

från länder med den starkaste misstron mot EMU, för att som AMUE skriver: "söka stöd för euron hos en inte sällan skeptisk publik".

Kapitalistpropaganda

En annan del av verksamheten hos kapitalets EU-lobby har varit att publicera studier och skrifter som, säger man själva på sin webbsida, "utgjorde en motvikt till euroskeptikerna och visade att euron är hållbar på lång sikt". Mycket av AMUE:s verksamhet har faktiskt sponsrats av EU-kommissionen och därmed betalats inte av kapitalisterna utan till stor av EU-ländernas ofta EMU-kritiska skattebetalare.

En AMUE-rapport i maj 1994 rekommenderade EU-kommissionen att tillsätta en fristående kommitté med syfte att analysera konsekvenserna av övergången till EMU. Naturligtvis blev kapitalisterna bönhörda av EU-kommissionen. Faktiskt mer än bönhörda. För när kommissionen tillsatte just en sådan kommitté så var den inte mer fristående än att tre av de tolv "experterna" hämtades från kapitalistlobbyn, AMUE:s styrelse.

Denna rapport som kom i maj 1995 handlade om procedurer kring bytet av valuta och den användes för att backa upp Europeiska rådets beslut i december samma år i Madrid att snabbt lansera införandet av EMU.

Monopolkapitalisterna rådfrågas ofta i monetära sammanhang av EU-kommissionen. AMUE:s generalsekreterare Bertrand de Maigret har berättat att "de ringer oss, vi ringer dem, de stämmer träff, vi diskuterar". "Kommissionens tjänstemän är väldigt öppna för diskussion", säger denna monopolkapitalist.

Självklart är Sverige inget undantag i detta avseende. Göran Perssons relativt snabba omvandling från distanserad skeptiker av euron till att som anhängare lotsa igenom beslutet om folkomröstning på partikongressen förra hösten, för att under sommaren vid konfidentiella överläggningar med Tony Blair i London påbörja uppläggningsen av en gemensam strategi för att driva igenom EMU:s tredje steg in sina respektive länder.

Detta klassiska socialdemokratiska förvandlingsnummer har naturligtvis föregåtts av mängder av informella och formella träffar med Wallenbergs hantlangare på många nivåer inom politik och fackföreningsrörelse.

AMUE:s ordförande Davignon har förklarat att EU-ländernas regeringar alltid lyssnar intresserat på kapitalisterna: "De kommer till våra plenarmöten i olika länder. Statsministrarna brukar hålla tal och riksbankscheferna är också med."

Drev fram EMU

Det står utan tvivel att kapitalisterna i AMUE har spelat en stor roll för att driva igenom införandet av euron vilket EU-kommissionens förre ordförande

Jacques Santer erkände 1998 när han sade: "AMUE:s medlemmar har varit en starkt pådrivande kraft bakom EMU-projektet."

Kapitalisterna i Association for the Monetary Union of Europe, AMUE, har fler skäl till varför de anser att valutaunionen är så viktig. Skäl som ger oss EU-motståndare ammunition i vår kamp för att Sverige ska stå utanför EMU.

AMUE ser valutaunionen som en väg för att omforma Europas kapitalmarknader. Man lobbyar för harmonisering av lagstiftningen i förhoppning om att detta ska leda till ett rejält uppsving för den europeiska aktiemarknaden.

Monopolkapitalisterna räknar med att euron ska påskynda strukturomvandlingen av näringslivet så att det blir ännu fler företagsfusioner, ännu större och färre monopolbolag, vilket i sin tur innebär ännu fler företagsnedläggelser i unionens utmarkslän som Sverige.

Monopolkapitalisterna räknar också med att euron ska betyda en kraftig skärpning av konkurrensen mellan länder och regioner för att locka till sig investeringar. En konkurrens som härom året beskrevs på följande sätt av en ekonom på investmentbanken Morgan Stanley:

"Om man avstår från att använda valutan som säkerhetsventil, så kommer regeringar att tvingas fokusera på verkliga förändringar för att bli mer konkurrenskraftiga; lägre skatter, flexibilitet på arbetsmarknaden och ett regelverk som gynnar näringslivet."

Nästan alla EU-länder har redan börjat sänka företagsskatter och andra skatter och även utan euron har vi i Sverige fått vad kapitalisterna kallar flexibla arbetsrättslagstiftning genom exempelvis försämringar i LAS och den påtvingade möjligheten att gå i pension efter 65 års ålder.

Monopolkapitalisterna räknar alltså med att med införande av euron ska politikerna öka takten vad gäller förändringar i nyliberal riktning. Detta uttrycks mycket tydligt av en representant för monopolkapitalet i EU:s starkaste land vid namn Jürgen Schremp. Tysken Schremp är vd för Daimler Chrysler, ett av de mest inflytelserika medlemsföretagen i AMUE och han säger:

"De frisläppta marknadskrafterna inom euroområdet kommer att göra intryck, inte bara på näringslivets direktörer, utan även på ledande politiker. Politiker som finner att de konkurrerar om investeringarna som skapar jobb kommer så småningom att sänka företagsskatter och anpassa sina regelverk."

Dramatiska förändringar

Så besannas Peter Wallenbergs ord om att EU kommer att medföra de mest dramatiska förändringar på hundra år. På alla samhällseliga områden av betydelse för arbetare och vanliga löntagare.

EU:s verkliga karaktär, upprättandet av en federal stat enkom för att uppfylla det europeiska monopolkapitalets reaktionära krav, doldes och förne-

kades av de svenska politikerna inför folkomröstningen om Sveriges medlemskap 1994. Socialdemokraternas valseger i riksdagsvalet i september samma år och fackföreningsrörelsens förräderi i EU frågan var förutsättningen för ja-sidans knappa seger i folkomröstningen 13 november för snart åtta år sedan.

Jag har försökt visa att under hela nittonhundratalet har det i alla västeuropeiska länder bedrivits ett målmedvetet arbete för skapandet av en kapitalistisk union riktad mot arbetarklassen. En union där de borgerliga demokratiska rättigheterna kraftig beskärs för folkmajoriteten.

Självklart med monopolkapitalet och dess öppna politiker som primus motor. Men för att dölja unionsprojektets reaktionära karaktär för folkmassorna, har från första stund, det aktiva deltagandet från socialdemokratis högerflygel varit helt avgörande. En högerflygel som i Sveriges socialdemokratiska arbetarparti, såväl som i de flesta länders, sedan många år har tagit över såväl hela partiapparaten såväl som fackföreningsrörelsen.

Tyvärr misslyckade vi kommunister på nej-sidan att inför folkomröstningen om EU i tillräcklig utsträckning avslöja socialdemokratis samarbete med kapitalet i EU-frågan. Just detta är det vi och endast vi kommunister som kan göra. Det är vår historiska uppgift att ta strid och inför arbetarklassen avslöja socialdemokratis klasskaraktär.

Men var så säkra på att genom EU-medlemskapet blir detta bara lättare och lättare. Den brutala nyliberala verkligheten talar sitt nakna språk för arbetarklassen och folkmajoriteten. Detta faktum måste vi tillfullo utnyttja i den kommande folkomröstningen om EMU.

EU och EMU handlar om att omstrukturera Europas och Sveriges politiska och ekonomiska landskap på kapitalisternas villkor. För att åstadkomma detta bryts den nationella regleringen av ekonomi och samhällsliv sönder, bryts all möjlighet till demokratisk påverkan sönder. Monopolkapitalet vill inrätta ett samhälle utan några som helst begränsningar för den kapitalistiska utsugningen, vare sig ekonomiska, sociala eller politiska.

Det är därför EU och EMU har skapats.

**Kommunistiska Partiets skriftserie för en levande och läroaktig socialism behandlar den klassmedvetna arbetarrörelsens historiska erfarenheter och de samtida och framtida utmaningar som Sverige och världens står inför.
Författarna svarar själva för framlagda uppfattningar.**

www.kommunisterna.org

Prenumerera på **PROLETÄREN**

**Nyheter, analyser och
reportage varje vecka**

www.proletaren.se

PROLETÄR KULTUR

**Marxistiska klassiker • Studiehäften
Progressiv musik och skönlitteratur**

butik.kommunisterna.org

FÖR EN LEVANDE OCH LÄRAKTIG SOCIALISM

Kommunistiska Partiets skriftserie för en levande och läraaktig socialism behandlar den klassmedvetna arbetarrörelsens historiska erfarenheter och de samtida och framtida utmaningar som Sverige och världens står inför. Författarna svarar själva för framlagda uppfattningar.

www.kommunisterna.org

PROLETÄR
KULTUR